

Анатолій І. Лівінський¹, Микола О. Вовк²,
Надія М. Юрків³, Костянтин В. Нечипоренко⁴

ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ АДАПТАЦІЇ ТЕХНОЛОГІСТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНИХ ПІДПРИЄМСТВ ДО РОБОТИ В УМОВАХ БЕЗПЕКОВИХ РИЗИКІВ ТА ДИДЖИТАЛІЗАЦІЇ

У статті досліджується економічна ефективність адаптації технологічного менеджменту конкурентоспроможних підприємств до роботи в умовах безпекових ризиків та диджиталізації. Зважаючи на зростання глобальних викликів, нестабільність ринкового середовища та стрімкий розвиток цифрових технологій, підприємства змушені впроваджувати новітні методи управління. Технологістичний менеджмент відіграє ключову роль у забезпеченні їхньої конкурентоспроможності, сприяючи оптимізації бізнес-процесів, підвищенню гнучкості управлінських рішень і мінімізації ризиків. У статті аналізуються сучасні підходи до оцінки ефективності технологічного менеджменту, включаючи економічні, соціальні та екологічні аспекти. Дослідження базується на комплексному аналізі підприємств агропродовольчої сфери, що дозволяє сформулювати обґрунтовані висновки щодо доцільності впровадження технологічних інновацій. Зокрема, розглянуто фактори, що впливають на економічну ефективність адаптації, серед яких оптимізація використання ресурсів, автоматизація процесів, покращення якості продукції та розширення ринкових можливостей. Запропоновано методологічний підхід до оцінки ефективності технологічного управління, що передбачає використання кількісних та якісних показників. Виявлено, що для підвищення економічної стійкості підприємств необхідно впроваджувати інноваційні рішення у сфері управління виробництвом та логістикою, орієнтуючись на інтеграцію цифрових технологій. У підсумку, окреслено основні перспективи розвитку технологічного менеджменту та можливості його подальшого удосконалення для забезпечення стійкого розвитку підприємств.

Ключові слова. Економічна ефективність, адаптація, технологістичний менеджмент, конкурентоспроможність, технологія, логістика, підприємства, інновації, безпекові ризики, диджиталізація.

Рис. 13. Літ. 11.

DOI: 10.32752/1993-6788-2025-1-284-239-253

Anatolii Livinskyi, Mykola Vovk, Yurkiv Nadiia, Kostiantyn Nechyporenko ECONOMIC EFFICIENCY OF ADAPTING TECHNOLOGICAL MANAGEMENT OF COMPETITIVE ENTERPRISES TO WORK IN CONDITIONS OF SECURITY RISKS AND DIGITALIZATION

The article studies the economic efficiency of adapting technological management of competitive enterprises to work in conditions of security risks and digitalization. Given the growth of global challenges, the instability of the market environment and the rapid development of digital technologies, enterprises are forced to implement the latest management methods. Technological management plays a key role in ensuring their competitiveness, contributing to the optimization of business processes, increasing the flexibility of management decisions and minimizing risks. The article analyzes modern approaches to assessing the effectiveness of technological management,

¹ Odesa State Agrarian University. Ukraine.

² Poltava State Agrarian University. Ukraine.

³ Ukrainian National Forestry University. Ukraine.

⁴ Dnipro State Agrarian and Economic University. Ukraine.

including economic, social and environmental aspects. The study is based on a comprehensive analysis of agri-food enterprises, which allows us to form substantiated conclusions regarding the feasibility of implementing technological innovations. In particular, the factors affecting the economic efficiency of adaptation are considered, including optimization of resource use, process automation, improvement of product quality and expansion of market opportunities. A methodological approach to assessing the effectiveness of technological management is proposed, which involves the use of quantitative and qualitative indicators. It is revealed that to increase the economic sustainability of enterprises, it is necessary to implement innovative solutions in the field of production and logistics management, focusing on the integration of digital technologies. As a result, the main prospects for the development of technological management and the possibilities of its further improvement to ensure the sustainable development of enterprises are outlined.

Keywords. *Economic efficiency, adaptation, technological management, competitiveness, technology, logistics, enterprises, innovations, security risks, digitalization.*

Peer-reviewed, approved and placed: 12.02.2025.

Постановка проблеми. Дослідження є актуальним, оскільки сучасні підприємства змушені адаптувати свої управлінські та технологічні процеси до змінного середовища, що характеризується безпековими ризиками та диджиталізацією. Зростання загроз, нестабільність ринків та розвиток цифрових технологій вимагають від бізнесу нових підходів до управління та підвищення ефективності виробничих і логістичних процесів. Використання технологічного менеджменту сприяє гнучкості, швидкому реагуванню на виклики та оптимізації ресурсів, що є ключовими факторами конкурентоспроможності. Важливо не лише впроваджувати інноваційні рішення, а й оцінювати їхню економічну доцільність, що дозволяє визначити оптимальні стратегії розвитку. Таким чином, дослідження спрямоване на формування ефективних механізмів адаптації підприємств до сучасних умов ведення бізнесу.

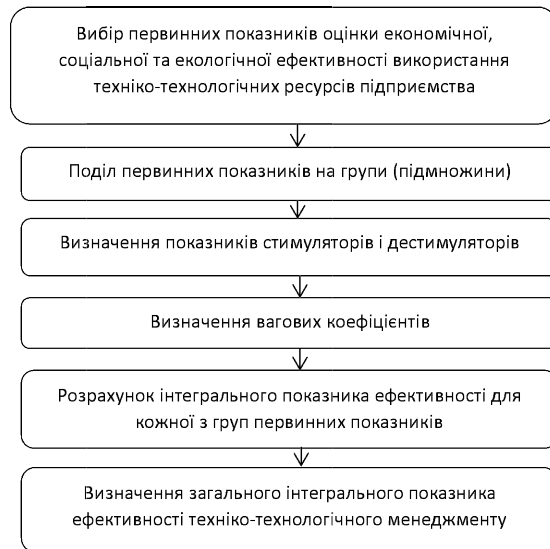
Аналіз останніх досліджень та публікацій. Економічні індикатори статистичні показники, динаміка яких стало відповідає зміні економічної кон'юнктури. Методологічною особливістю обраного методу та показників оцінювання є орієнтація на статистичні дані та розраховуючи коефіцієнти з метою побудови системи показників, яка б дозволила досить надійно передбачати зміну економічної активності [2; 9; 11].

Більшість підприємств агропродовольчої сфери України характеризуються домінуванням ресурсоемних виробництв, зношеністю основних виробничих фондів, відсутністю інноваційної і ресурсозберігаючої стратегій розвитку, використанням застарілих технологій виробництва тощо. В умовах глобалізації вітчизняні підприємства втрачають конкурентні переваги на внутрішньому та зовнішньому ринках, оскільки закордонні конкуренти пропонують якіснішу та екологічнішу агропродовольчу продукцію за доступними цінами. В умовах зростання чисельності населення світу, що призводить до обмеженості ресурсів й зростання їх вартості, стає актуальним використання новітніх методів щодо ведення господарської та управлінської діяльності і забезпечення сталого розвитку підприємств агропродовольчої сфери України. Одним із важливих факторів, що забезпечує розвиток підприємства, є підвищення ефективності техніко-технологічного менеджменту на підприємстві.

Одним із важливих етапів забезпечення якісного техніко-технологічного менеджменту є аналіз показників його ефективності. Під ефективністю техніко-технологічного менеджменту підприємства слід розуміти результат управлінської діяльності від використання заходів, спрямованих на оптимізацію використання техніко-технологічних ресурсів підприємства. В умовах сталого розвитку під час визначення ефективності техніко-технологічного менеджменту слід до уваги брати не тільки економічну складову, але і соціальну та екологічну. Економічну ефективність техніко-технологічного менеджменту підприємства доцільно визначати співвідношенням між економічним результатом, який отримано від реалізації заходів щодо раціонального використання техніко-технологічних ресурсів, і обсягом витрат на їх проведення за певний період часу [4; 7; 10]. Соціальна ефективність показує, яким чином дані заходи впливають на ступінь задоволення потреб людей. Результатом зростання соціальної ефективності техніко-технологічного менеджменту підприємства є підвищення якості агропродовольчої продукції, створення комфортних умов праці для персоналу, налагодження довгострокових зв'язків із споживачами тощо. Екологічна ефективність техніко-технологічного менеджменту підприємства відображає ступінь впливу на екологічне середовище під час ведення господарської діяльності.

Метою даної статті є дослідження економічної ефективності адаптації технологічного менеджменту конкурентоспроможних підприємств до роботи в умовах безпекових ризиків та диджиталізації.

Основні результати дослідження. З метою проведення об'єктивної і комплексної оцінки ефективності техніко-технологічного менеджменту підприємств агропродовольчої сфери України доцільно визначити основні етапи даного процесу (рис. 1).

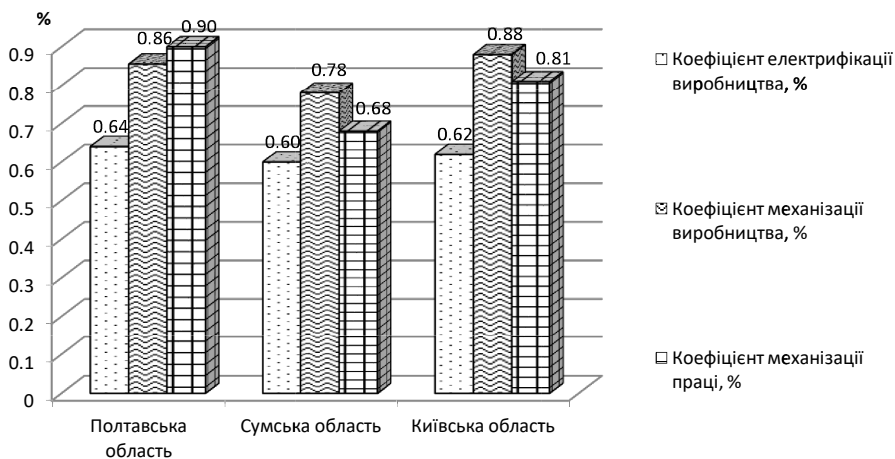
Рис. 1. Основні етапи оцінки ефективності менеджменту техніко-технологічного менеджменту підприємств агропродовольчої сфери України, авторська розробка

Для здійснення оцінки ефективності технологічного менеджменту підприємств агропродовольчої сфери Полтавської, Сумської та Київської областей було проведено анкетування апарату управління, виробничого персоналу, фахівців, на яких покладені функції технологічного управління та інноваційного розвитку. В анкетуванні взяли участь 89 працівників 33 підприємств агропродовольчої сфери різних форм власності, напрямів та масштабів діяльності.

Враховуючи те, що більшість сучасних методик оцінки технологічного менеджменту передбачають в основному кількісний аналіз, тому необхідно здійснити комплексне оцінювання за наступними групами: техніко-технологічні, виробничі, інноваційні та безпекової-управлінські показники.

Задля більш об'єктивної оцінки технологічного менеджменту доцільно проводити аналіз маркетингової та екологічної ефективності. Маркетингова ефективність характеризує вплив технологічного менеджменту на ступінь задоволення потреб працівників, окремих споживачів і населення країни в цілому. Зростання цього показника відбувається через покращення якості продукції та її конкурентоспроможності, налагодження довгострокових зв'язків із споживачами та забезпечення економічної безпеки. Але разом з тим необхідно відмітити, що реалізація маркетингової ефективності підприємств агропродовольчої сфери необхідно здійснювати на основі маркетингових принципів управління [1; 8].

Одним із важливих показників оцінки технологічного менеджменту є показники технічного рівня виробництва аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, 2012-2021 рр. Розглянемо графічно усереднені показники технічного рівня виробництва аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 2).

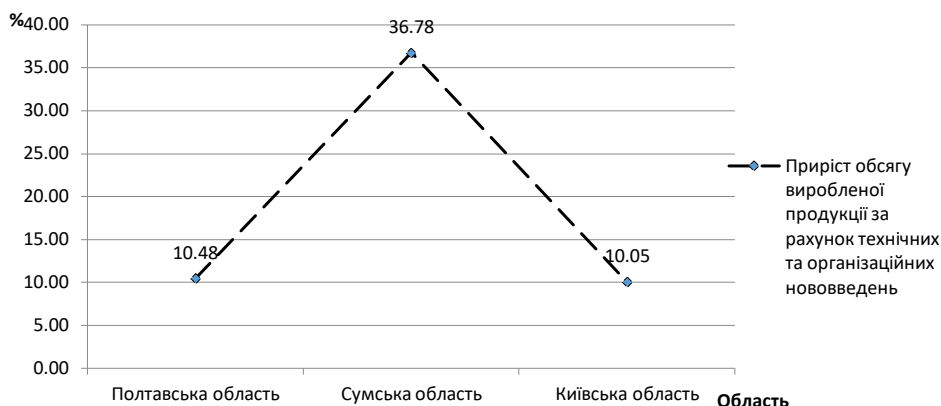

Рис. 2. Усереднені показники технічного рівня виробництва аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012-2021 рр., побудовано авторами

Як бачимо з рис 2 найвищі усереднені значення електрифікації спостерігається на підприємствах Полтавської обл. – 0,64 % та Київської обл. – 0,62 %. Дещо менші показники мають підприємства Сумської обл. та становлять 0,60 %. Найбільший коефіцієнт механізації спостерігається в Київській обл. – 0,88 % та Полтавській обл. – 0,86 %. Найнижчий показник має Сумська обл. – 0,78 %, що свідчить про середній рівень механізації виробництва підприємств. Найбільший коефіцієнт механізації праці спостерігається в Полтавській обл. та становить 0,90 %. Найнижчий показник має Сумська обл. – 0,68 %, що свідчить про низький рівень механізації та потребує покращення технічного рівня виробництва.

Для підприємств агропродовольчої сфери важливим показником є обсяг виробленої продукції саме за технічних та організаційних нововведень, які в свою чергу забезпечують економічну безпеку. Розглянемо графічно усереднений приріст обсягу виробленої продукції за рахунок технічних та організаційних нововведень аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 3).

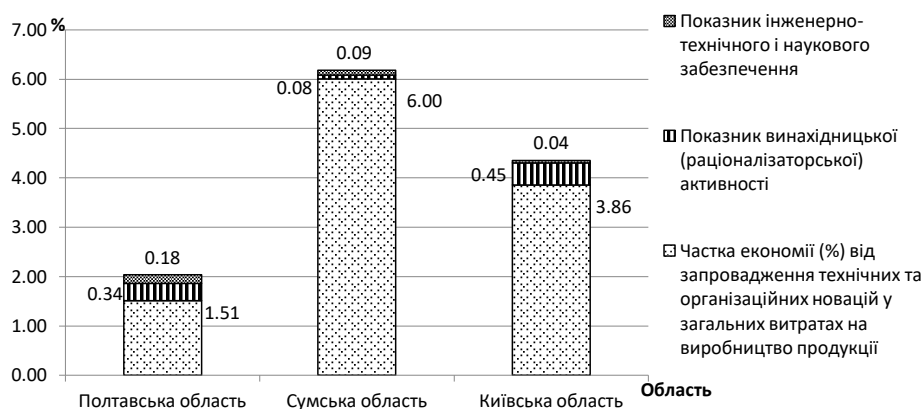

Рис. 3. Усереднений приріст обсягу виробленої продукції за рахунок технічних та організаційних нововведень аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

З рис. 3 спостерігається найвищий усереднений значення приросту обсягу виробленої продукції за рахунок технічних та організаційних нововведень у Сумській обл. та становить 37,78 %. Значно нижчі показники мають підприємства Полтавської обл. – 10,48 % та Київської обл. – 10,05 %. Це свідчить про те що для підприємств агропродовольчої сфери Полтавської та Київської обл. необхідно запровадити як стратегічний розвиток в контексті технічних та організаційних нововведень, що в свою чергу допоможе зміцнити економічну безпеку підприємства.

Для ефективної та раціональної оцінки технологічного менеджменту необхідно проаналізувати техніко-економічні показники аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, 2012-2021 рр.

Розглянемо графічно усереднені техніко-економічні показники аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 4).

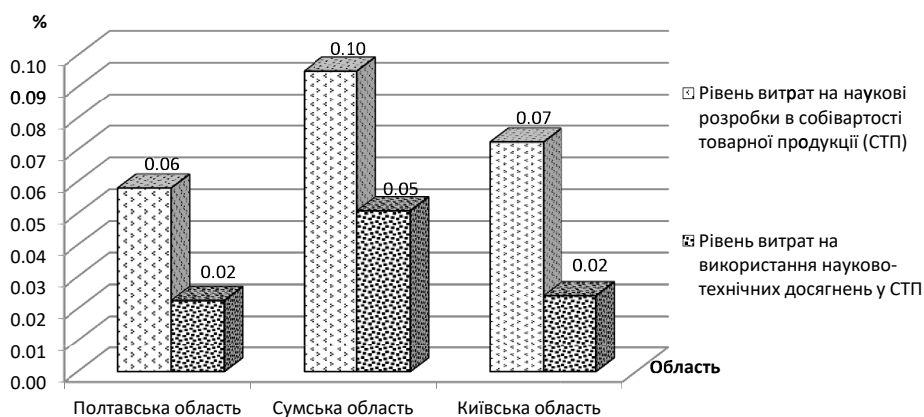

Рис. 4. Усереднені техніко-економічні показники аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

На рис. 4 представлені усереднені техніко-економічні показники аграрних підприємств де найвище усереднене значення інженерного-технічного і наукового забезпечення мають підприємства Полтавської обл. – 0,18 %, середні показники мають підприємства Сумської обл. – 0,09 %, а найнижчі показники спостерігаються у підприємств Київської обл. – 0,04 %. Показники винахідницької активності представлені в наступній послідовності: найвищий усереднений показник спостерігається по підприємствах Київської обл. – 0,45 %; середній результат мають підприємства Полтавської обл. – 0,34 %; найнижчий усереднений показник мають підприємства Сумської обл. – 0,08 %. Такі низькі показники по Полтавській та Сумській обл. потребують від керівництва підприємств оперативного реагування задля зміцнення свої конкурентних можливостей та забезпечення економічної безпеки. Найвища усереднена частка економії від запровадження технічних та організаційних новацій у загальних витратах на виробництво продукції спостерігається у підприємств Сумської обл. – 6 %, Підприємства Київської обл. мають усереднений показник на рівні 3,86 % та найнижчий показник мають підприємства Полтавської обл. – 1,51 %.

Для підприємств агропродовольчої сфери важливою складовою є забезпечення техніко-технологічного потенціалу та економічна ефективність НТП. Показники техніко-технологічного потенціалу аграрних підприємств та показники оцінки економічної ефективності НТП аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр.

Розглянемо графічно усереднені показники оцінки економічної ефективності НТП аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 5).

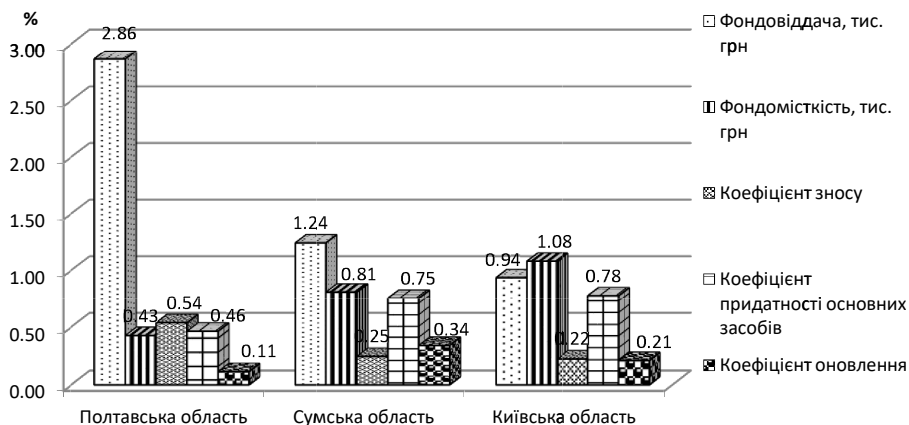
Рис. 5. Усереднені показники оцінки економічної ефективності НТП аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

На рис. 5 представлено усереднені значення рівня витрат на наукові розробки в собівартості товарної продукції (СТП), у яких найвищі значення мають підприємства Сумської обл. – 0,10 %, середнє значення мають підприємства Київської обл. – 0,07 % та найнижче значення мають підприємства Полтавської обл. – 0,06 %. Найвище усереднене значення рівня витрат на використання науково-технічних досягнень у СТП мають підприємства Сумської обл. – 0,05 %, однакові показники мають підприємства Полтавської та Київської обл. – 0,02%. Такі низькі показники економічної ефективності використання НТП свідчать про те що на підприємствах не розробляється стратегія щодо їх впровадження, а як наслідок це може нести загрозу економічній безпеці. Тому керівництву підприємств необхідно більше приділяти уваги технологічному менеджменту в контексті впровадження науково-технічних досягнень на підприємствах агропродовольчої сфери.

Для ефективного технологічного управління важливим залишається дослідження показників ефективності використання основних засобів аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, 2012–2021 рр. Розглянемо графічно усереднені показники оцінки ефективності використання основних засобів аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 6).

Як бачимо з рис. 6 найвищий усереднений значення фондовіддачі спостерігається на підприємствах Полтавської обл. та становить 2,86 %, значно нижчі показники мають підприємства Сумської обл. (1,24 %) та Київської обл. (0,94 %). Фондовіддача має наступний рейтинг: Київська об (1,08 %), Сумська обл. (0,81 %), Полтавська обл. (0,43 %). Найвищий коефіцієнт зносу спостерігається у Полтавській обл. (0,54 %) найнижчі показники у Сумської обл. (0,25 %) та Київської обл. (0,22 %). Коефіцієнт

придатності основних засобів підприємств аграрної сфери мають наступний рейтинг: Київська обл. (0,78 %), Сумська обл. (0,75 %), Полтавська обл. (0,46 %). Важливим значенням для технологічного управління є коефіцієнт оновлення, який має: Сумська обл. (0,34 %), Київська обл. (0,21 %), Полтавська обл. (0,11 %).

Рис. 6. Середні показники оцінки ефективності використання основних засобів аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012-2021 рр., побудовано авторами

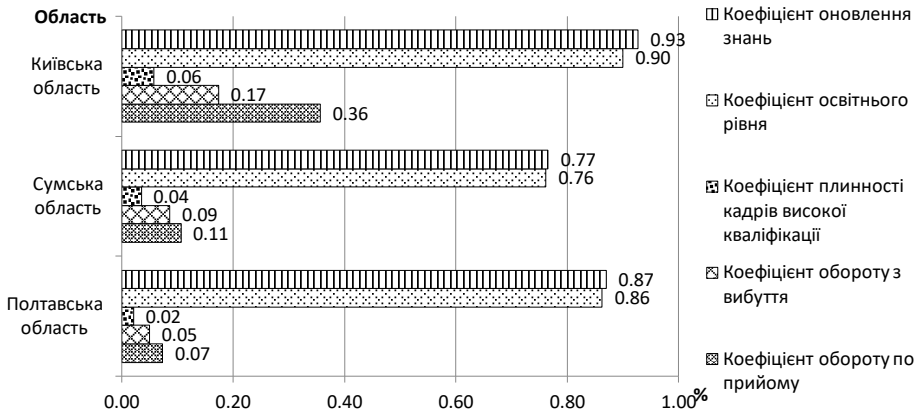
Аналіз впливу трудових факторів на господарську діяльність будь-якого підприємства починається з вивчення забезпеченості підприємства працівниками за кількістю, структурою, кваліфікацією і культурно-освітнім рівнем та характеристики руху робочої сили. Метою такого аналізу є виявлення внутрішніх резервів економії робочої сили у зв'язку з більш раціональним розміщенням працюючих, їхнім завантаженням і використанням відповідно до отриманої професії, спеціальності і кваліфікації [3; 5-6].

Розглянемо графічно усереднені показники оцінки ефективності використання трудових ресурсів аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 7).

На рис. 7 представлені усереднені показники оцінки ефективності використання трудових ресурсів аграрних підприємств серед яких представлені усереднені показники коефіцієнт оновлення знань де найвищі показники мають підприємства Київської обл. – 0,93%, середній показник мають підприємства Полтавської обл. – 0,77%, найнижчі показники мають підприємства Сумської обл. – 0,77%. Найвищий усереднений коефіцієнт освітнього рівня мають підприємства Київської обл. – 0,90%, дещо нижчі показники мають підприємства Полтавської обл. – 0,86% та Сумської обл. – 0,76%. Разом з тим необхідно відмітити низький відсоток плинності кадрів високої кваліфікації: Полтавська обл. (0,06%), Сумська обл. (0,04%), Полтавська обл. (0,02%).

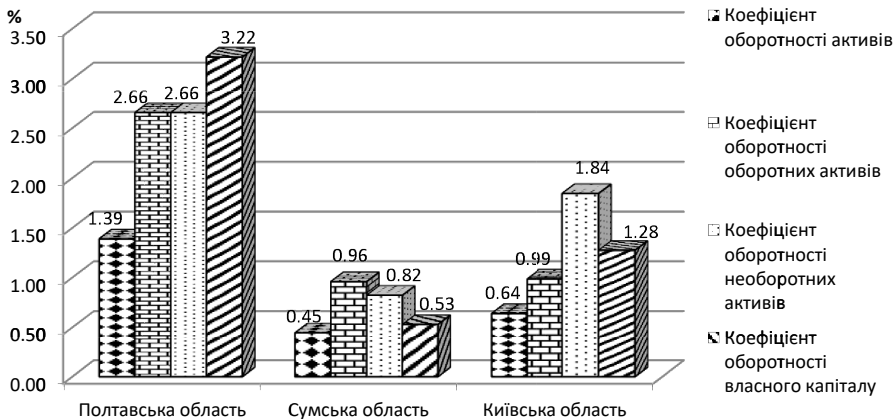
Найвищий усереднений коефіцієнт обороту з вибуття мають підприємства Київської обл. – 0,17%, середній показник мають підприємства сумської обл. –

0,09% та найнижчий показник мають підприємства Полтавської обл. — 0,05%. Усереднений коефіцієнт по прийму представлений в наступній послідовності: Київська обл. — 0,36%, Сумська обл. — 0,11%, Полтавська обл. — 0,07%.

Рис. 7. Середні показники оцінки ефективності використання трудових ресурсів аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

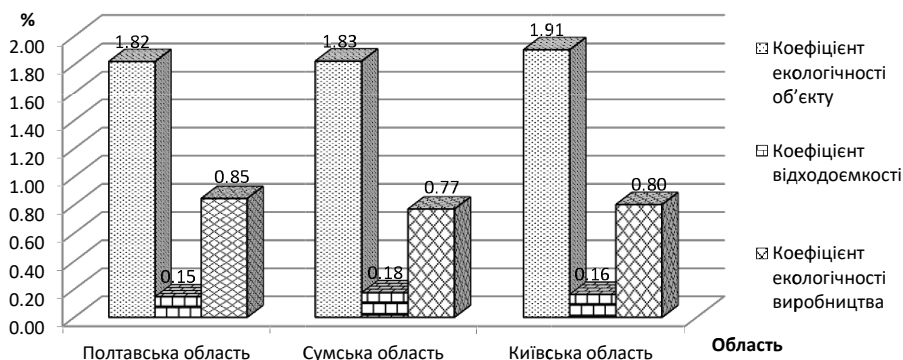
Розглянемо графічно усереднені показники оцінки ефективності ділової активності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 8). Як бачимо з рис. 8 найвищий усереднений коефіцієнт оборотності активів мають підприємства Полтавської обл. — 1,39 %, середній показник мають підприємства Київської обл. — 0,64 %, найнижчий показник на підприємствах Сумської обл. — 0,45 %.

Рис. 8. Середні показники оцінки ефективності ділової активності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано автором

Найвищі усереднені значення оборотності оборотних активів спостерігається на підприємствах Полтавської обл. – 2,66 %, майже однакові показники мають підприємства Київської обл. – 0,99 % та Сумської обл. – 0,96 %. Значення оборотності необоротних активів відображено в наступній послідовності: Полтавська обл. – 2,66 %, Київська обл. – 1,84 %, Сумська обл. – 0,82 %. Найвище усереднене значення оборотності власного капіталу мають підприємства Полтавської обл. – 3,22 %, середнє значення мають підприємства Київської обл. – 1,28 % та найнижче значення мають підприємства Сумської обл. – 0,53 %.

Розглянемо графічно усереднені інноваційні показники оцінки аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 9).

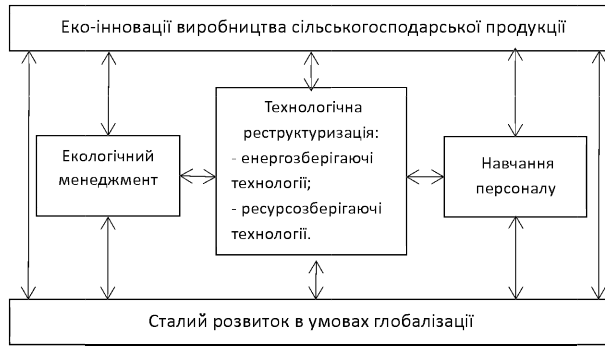
Рис. 9. Усереднені показники оцінки безпекової-екологічного ефекту діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, 2012–2021 рр., побудовано авторами

Як бачимо з рис. 9 на якому представлено усереднені значення екологічності об'єкту в наступній послідовності: Київська обл. (1,91 %), Сумська обл. (1,83 %), Полтавська обл. (1,82 %). Коефіцієнт відходоємності має дещо інші значення: Сумська обл. (0,18 %), Київська обл. (0,16 %), Полтавська обл. (0,15 %).

Для підприємств агропродовольчої сфери одним із важливих показників є екологічність виробництва, адже саме зараз коли в усьому світі розробляються стратегії щодо екологізації виробництва задля вирішення екологічної проблеми, підприємства аграрного сектора України лише починають перебудовувати власне виробництво на принципах екологізації [5]. Усереднене значення екологічності виробництва представлено в наступній послідовності: Полтавська обл. (0,85 %), Київська обл. (0,80 %), Сумська обл. (0,77 %).

Разом з тим необхідно відмітити, що еко-інновації виробництва сільськогосподарської продукції необхідно здійснювати в комплексі сталого розвитку (рис. 10).

Рис. 10. Еко-інновації виробництва сільськогосподарської продукції в комплексі сталого розвитку, розроблено авторами

На сьогодні залишається важливим питанням, що стосується інноваційного розвитку агропродовольчих підприємств, заради забезпечення виробництва екологічно чистої, безпечної та якісної продукції. Яка повинна відповідати міжнародним стандартам якості серії ISO 9000, що в свою чергу сформує нові можливості по збуту сільськогосподарської продукції на зовнішніх ринках [6]. Разом з тим, необхідно відмітити, що впровадження еко-інновацій на підприємствах агропродовольчої сфери сформує нові конкурентні переваги [8].

Маркетинговий та соціальний ефект досліджувався на підприємствах агропродовольчої сфери шляхом анкетного опитування. За результатами даного опитування працівників підприємства різних видів діяльності було опрацьовано та виведено усереднене значення по досліджуваним областям.

Розглянемо графічно усереднені показники оцінки маркетингового ефекту діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр. (рис. 11).

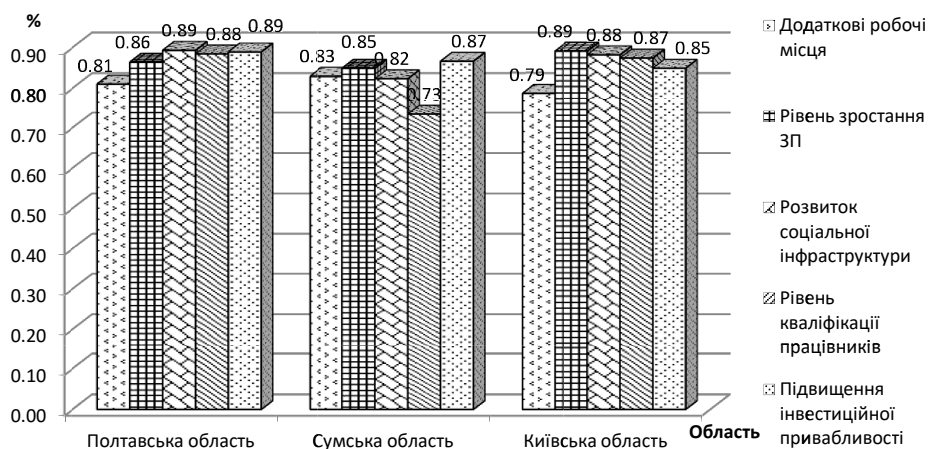

Рис. 11. Середні показники оцінки маркетингового ефекту діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

На рис. 11 представлені усереднені показники оцінки маркетингового ефекту підприємств агропродовольчої сфери серед яких: індекс репутації підприємства: найвище усереднене значення має Полтавська обл. (0,91%) та Київська обл. (0,87%) дещо нижчі значення має Сумська обл. (0,71%); зростання збуту: найвище усереднене значення має Київська обл. (0,90%) та Полтавська обл. (0,87%) дещо нижче значення має Сумська обл. (0,82%).

Посилення ринкових позицій: найвище усереднене значення має Полтавська обл. (0,89%) та Київська обл. (0,85%) дещо нижчі значення має Сумська обл. (0,70%); збільшення частки потенційних клієнтів: Київська обл. (0,90%) та Полтавська обл. (0,89%) найнижчий показник має Сумська обл. (0,72%).

Розглянемо графічно усереднені показники оцінки соціального ефекту діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, 2012–2021 рр. (рис. 12).

Рис. 12. Усереднені показники оцінки соціального ефекту діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

Як бачимо з рис. 12 основними питаннями щодо дослідження соціального ефекту стосувалися: додаткових робочих місць; рівень зростання заробітної плати (ЗП); розвитку соціальної інфраструктури; рівня кваліфікації працівників та підвищення інвестиційної привабливості.

Розглянемо графічно усереднені управлінські показники оцінки аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей (рис. 13).

Як бачимо з результатів дослідження як відображено графічно на рис. 13 одним із найнижчих усереднених показників на підприємствах Полтавської обл.: коефіцієнт залученості працівників до реалізації інноваційних технологій на підприємствах – 0,59; коефіцієнт створення нових робочих місць для управління інноваційними проектами – 0,59; коефіцієнт впливу технологічних проектів на екологізацію виробництва – 0,60; коефіцієнт

доступності до новинок НТП – 0,53. Сумська обл.: Коефіцієнт залученості працівників до реалізації інноваційних технологій на підприємствах – 0,60; Коефіцієнт створення нових робочих місць для управління інноваційними проектами – 0,69;

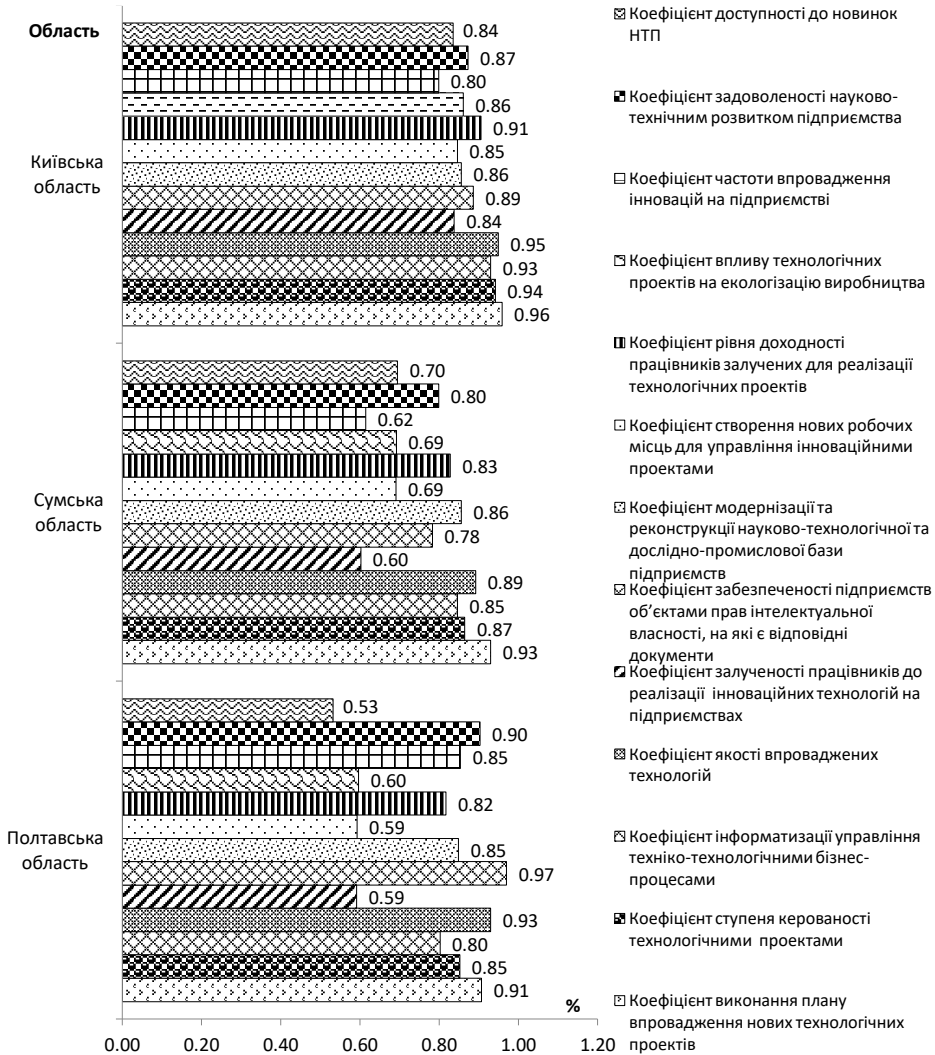

Рис. 13. Усереднені безпекової-управлінські показники діяльності аграрних підприємств Полтавської, Сумської та Київської областей, за 2012–2021 рр., побудовано авторами

Коефіцієнт впливу технологічних проектів на екологізацію виробництва – 0,69; Коефіцієнт частоти впровадження інновацій на підприємстві – 0,62.

Такі низькі показники управлінської діяльності в Полтавській та Сумській обл. потребують більш дієвішого управління в контексті технологічного менеджменту та економічної безпеки.

Техніко-технологічний менеджмент є базисом забезпечення сталого розвитку підприємства. Даний вид управлінської діяльності забезпечує раціональне використання техніко-технологічних ресурсів, що підвищує конкурентоспроможність продукції підприємств агропродовольчої сфери України. Важливим етапом у забезпеченні якісної управлінської діяльності є проведення об'єктивної оцінки її ефективності.

Висновки. Визначено фактори, які спонукають працівників до удосконалення системи технологічних процесів в яких одним із найбільших мотиваційних факторів, які спонукають працівників до удосконалення системи технологічного менеджменту: на першому місці – заробітна плата та преміювання; на другому місці – можливість кар'єрного зростання; на третьому місці – умови праці; на четвертому – корпоративна культура та імідж; на п'ятому – система соціальних гарантій. Враховуючи результати оцінки системи технологічного менеджменту підприємств агропродовольчої сфери наступним важливим етапом дослідження буде присвячено методиці оцінки технологічного менеджменту. Визначено основні етапи оцінки ефективності техніко-технологічного менеджменту підприємств агропродовольчої сфери України. Більшість сучасних методик оцінки технологічного менеджменту передбачають в основному кількісний аналіз, тому необхідно здійснити комплексне оцінювання за наступними групами: техніко-технологічні, виробничі, інноваційні та безпеково-управлінські показники. Апробовано методику індикативно-безпекової оцінки ефективності технологічного менеджменту за даними підприємств агропродовольчої сфери.

1. Вовк М. О. Особливості застосування маркетингових принципів управління при здійсненні технологічної реструктуризації підприємств. Матеріали VI Міжнародної науково-практичної конференції Актуальні проблеми маркетингового менеджменту в умовах інноваційного розвитку економіки. 29 березня 2019 р. м. Луцьк. Луцьк: ІВВ Луцького НТУ, 2019. С. 46–47.

2. Грабовецкий Б. Є. Основи економічного прогнозування: навч. посіб. Вінниця: ВФ ТАНГ, 2000. URL: <https://buklib.net/books/32849/>.

3. Сільське господарство України: статистичний збірник. Державна служба статистики. URL: <https://ukrstat.gov.ua>

4. Brockova K., Rossokha V., Chaban V., Zos-Kior M., Hnatenko I., Rubezhanska V. Economic mechanism of optimizing the innovation investment program of the development of agro-industrial production. Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development. 2021. Vol. 43. No. 1. pp. 129–135.

5. Hnatenko I., Bebko S., Ievseitseva O., Shikovets K., Kvita H., Zos-Kior M. Market analysis of the renewable energy market of Ukraine in the context of changes in financial and economic processes. Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice. 2024. Vol. 5(58). pp. 446–459.

6. Markina I., Lopushynska O. Methods of assessing the management efficiency of the agricultural enterprise resource-saving development. Modern Science – Moderi veda. 2021. pp. 12–19.

7. Mayovets Y., Vdovenko N., Shevchuk H., Zos-Kior M., Hnatenko I. Simulation modeling of the financial risk of bankruptcy of agricultural enterprises in the context of COVID-19. Journal of Hygienic Engineering and Design. 2021. Vol. 36. pp. 192–198.

8. Mykhailichenko M., Lozhachevska O., Smagin V., Krasnoshtan O., Zos-Kior M., Hnatenko I. Competitive strategies of personnel management in business processes of agricultural enterprises focused

on digitalization. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*. 2021. Vol. 43(3). pp. 403–414.

9. Ovcharenko I., Khodakivska O., Sukhomlyn L., Shevchenko O., Lemeshenko I., Martynov A., Zos-Kior M., Hnatenko I., Michkivskyy S., Bilyavska L. Spatial organization management: modeling the functioning of eco-clusters in the context of globalization. *Journal of Hygienic Engineering and Design*. 2022. Vol. 40. pp. 351–356.

10. Stolyarov V., Pósztorov J., Zos-Kior M., Hnatenko I., Petchenko M. Optimization of material and technical supply management of industrial enterprises. *Naukovi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. Vol. 3(189). pp. 163–167.

11. Zhyvko Z., Nikolashyn A., Semenets I., Karpenko Y., Zos-Kior M., Hnatenko I., Klymenchukova N., Krakhmalova N. Secure aspects of digitalization in management accounting and finances of the subject of the national economy in the context of globalization. *Journal of Hygienic Engineering and Design*. 2022. Vol. 39. pp. 259–269.

1. Vovk M. O. Osoblyvosti zastosuvannya marketynhovykh pryntsyipiv upravlinnia pry zdiisnenni tekhnolohichnoi restrukturyzatsii pidpriemstv. *Materialy VI Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii Aktualni problemy marketynhovoho menedzhmentu v umovakh innovatsiinoho rozvytku ekonomiky*. 29 bereznia 2019 r. m. Lutsk. Lutsk: IVV Lutskoho NTU, 2019. S. 46 – 47.

2. Hrabovetskyi B. Ye. Osnovy ekonomichnoho prohnouzuvannya: navch. posib. Vinnytsia: VF TANH, 2000. URL: <https://buklib.net/books/32849/>.

3. Silske hospodarstvo Ukrainy: statystychnyi zbirnyk. Derzhavna sluzhba statystyky. URL: <https://ukrstat.gov.ua>

4. Brockova K., Rossokha V., Chaban V., Zos-Kior M., Hnatenko I., Rubezhanska V. Economic mechanism of optimizing the innovation investment program of the development of agro-industrial production. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*. 2021. Vol. 43. No. 1. pp. 129 – 135.

5. Hnatenko I., Bebek S., Ievseitseva O., Shikovets K., Kvita H., Zos-Kior M. Market analysis of the renewable energy market of Ukraine in the context of changes in financial and economic processes. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*. 2024. Vol. 5(58). pp. 446–459.

6. Markina I., Lopushynska O. Methods of assessing the management efficiency of the agricultural enterprise resource-saving development. *Modern Science – Moderi veda*. 2021. pp. 12–19.

7. Mayovets Y., Vdovenko N., Shevchuk H., Zos-Kior M., Hnatenko I. Simulation modeling of the financial risk of bankruptcy of agricultural enterprises in the context of COVID-19. *Journal of Hygienic Engineering and Design*. 2021. Vol. 36. pp. 192–198.

8. Mykhailichenko M., Lozhachevska O., Smagin V., Krasnoshtan O., Zos-Kior M., Hnatenko I. Competitive strategies of personnel management in business processes of agricultural enterprises focused on digitalization. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development*. 2021. Vol. 43(3). pp. 403–414.

9. Ovcharenko I., Khodakivska O., Sukhomlyn L., Shevchenko O., Lemeshenko I., Martynov A., Zos-Kior M., Hnatenko I., Michkivskyy S., Bilyavska L. Spatial organization management: modeling the functioning of eco-clusters in the context of globalization. *Journal of Hygienic Engineering and Design*. 2022. Vol. 40. pp. 351–356.

10. Stolyarov V., Pósztorov J., Zos-Kior M., Hnatenko I., Petchenko M. Optimization of material and technical supply management of industrial enterprises. *Naukovi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. Vol. 3(189). pp. 163–167.

11. Zhyvko Z., Nikolashyn A., Semenets I., Karpenko Y., Zos-Kior M., Hnatenko I., Klymenchukova N., Krakhmalova N. Secure aspects of digitalization in management accounting and finances of the subject of the national economy in the context of globalization. *Journal of Hygienic Engineering and Design*. 2022. Vol. 39. pp. 259–269.